

Sygn. akt II W 88/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 września 2017 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Kosiński

Protokolant: Bożena Oblińska

w obecności oskarżyciela strażnika miejskiego Mariana Szafrąńskiego

po rozpoznaniu dnia 13 września 2017 r. na rozprawie w L. sprawy :

U. S. , c. S. i I. , ur. (...) w W.

obwinionej o to, że:

w dniu 11.10.2016 roku o godzinie 11.30 w L. woj. (...) przy ul. (...) parkowała samochód m-ki T. o nr rej. (...) nie stosując się do obowiązującego tam znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”

tj. o czyn z art. 92 § 1 k.w.

I. Obwinioną U. S. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. wymierza jej karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. zasądza od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata E. J. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) tytułem nie opłaconej przez obwinioną U. S. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu;

III. Na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwalnia obwinioną U. S. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II W 88/17

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 października 2016 roku obwiniona U. S. w miejscowości L. woj. (...) kierowała samochodem marki T. o nr rej. (...) . Obwiniona U. S. przed wyjazdem pociągiem do W. w pasie drogowym ul. (...) przy nr (...) (prostopadle do jezdni , przy krawędzi jezdni – k. 2) zaparkowała samochód osobowy marki T. o nr rej. (...) nie stosując się do obowiązującego tam znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” . Tego dnia o godzinie 11.30. strażnik Straży Miejskiej w L. stwierdził popełnienie wykroczenia polegającego na zaparkowaniu samochodem marki T. o nr rej. (...) przy niezastosowaniu się do obowiązującego tam znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” i wykonał dokumentację fotograficzną (k. 2) .

U. S. ma ukończone 54 lata , pracuje i uzyskuje dochód w kwocie 2500 zł , nie była karana , była leczona psychiatrycznie , nie była leczona odwykowo. Z opinii sądowno psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego lekarza psychiatrę w dniu 04 września 2017 r. (k. 43-45) wynika iż stan zdrowia psychicznego obwinionej U. S. tempore

criminis nie znosił ani nie ograniczał jej zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Aktualny stan zdrowia psychicznego obwinionej pozwala na jej udział w postępowaniu karnym (poczytalność nie budzi żadnej wątpliwości) oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień obwinionej U. S. (k. 54) , notatki urzędowej (k. 1 i k. 3) ,dokumentacji fotograficznej (k. 2) , informacji z bazy (...) (k. 5-6) , wezwania (k. 7-8) , danych osobo – poznawczych (k. 9) , sprzeciwu od wyroku nakazowego z załącznikami (k. 21- 25) i opinii sądowo- psychiatryczna (k. 43-45) .

U. S. została obwiniona o to , iż : w dniu 11.10.2016 roku o godzinie 11.30 w L. woj. (...) przy ul. (...) parkowała samochód m-ki T. o nr rej. (...) nie stosując się do obowiązującego tam znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” to jest o czyny z art. 92 § 1 k.w. .

Obwiniona U. S. na rozprawie przed Sądem nie przyznała się do zarzucanego jej czynu i wyjaśniła iż tego dnia jechała pociągiem do W. i jak zawsze wcześniej w tym miejscu zaparkowała swój samochód . Ona zaparkowała swój samochód na rampie kolejowej bo w jej ocenie znajdujący się tam znak B-36 nie był wystraszająco czytelny bo dopiero później pojawił się zapis iż znak ten dotyczy też rampy kolejowej . Z wyjaśnień obwinionej U. S. wynika iż wiedziała iż znajduje się tam znak B-36 i tego dnia zaparkowała swój samochód za tym znakiem oraz nigdy nie dostała informacji ze Straży miejskiej że tam nie można parkować .

Sąd dał pełną wiarę wyjaśnieniom obwinionej U. S. w zakresie w którym przyznała iż w dniu 11.10.2016 roku o godzinie 11.30 w L. woj. (...) przy ul. (...) zaparkowała samochód m-ki T. o nr rej. (...) . Na wiarę zasługuje również ta część z które wynika iż obwiniona U. S. widziała w miejscu zaparkowania pojazdu znak B-36 , który tam stał od zawsze . W tym zakresie wyjaśnienia obwinionej U. S. są dokładne , spójne , logiczne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, zwłaszcza z dokumentów w postaci : notatki urzędowej (k. 1 i k. 3) ,dokumentacji fotograficznej (k. 2) i informacji z bazy (...) (k. 5-6) .

Na wiarę nie zasługuje pozostała część wyjaśnień U. S. z której wynika iż zaparkowała na rampie kolejowej i w jej ocenie znak znaku B-36 nie dotyczył tej rampy . Na wstępie oceniając wyjaśnienia obwinionej należy zauważyć iż obwiniona U. S. zaparkowała swój samochód w pasie drogowym ul. (...) prostopadle do jezdni , bezpośrednio przed krawędzią jezdni i bezpośrednio za znakiem B-36 o którego istnieniu wiedziała . Fakt ten wynika z dokumentacji fotograficznej (k. 2) na której widać w którym miejscu został zaparkowany ten samochód oraz że został on zaparkowany w pasie drogowym ul. (...) w L. bezpośrednio przy krawędzi jezdni .

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień obwinionej M. S. (2) w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary .

Sąd dał pełną wiarę opinii sądowo psychiatrycznej sporządzonej przez biegłego lekarza psychiatrę w dniu 04 września 2017 r. jako jasnej , dokładnej i fachowej . Z opinii sądowo psychiatrycznej wynika iż stan zdrowia psychicznego obwinionej U. S. tempore criminis nie znosił ani nie ograniczał jej zdolności do rozpoznania znaczenia zarzucanego jej czynu oraz pokierowania swoim postępowaniem. Aktualny stan zdrowia psychicznego obwinionej pozwala na jej udział w postępowaniu karnym (poczytalność nie budzi żadnej wątpliwości) oraz na prowadzenie obrony w sposób samodzielny i rozsądny (k. 45-47) .

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów , albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych , nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie , a zatem nie mających logicznego powodu , by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach . Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek śladów podrobienia bądź przerobienia .

Sąd dał ponadto wiarę wszystkim ujawnionym na rozprawie dokumentom. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Przepis art. 92 § 1 k.w. stanowi, iż karze podlega, kto, nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Przedmiotem rodzajowym i indywidualnym ochrony wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. jest bezpieczeństwo w ruchu. Wykroczenie to ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania wypadku drogowego czy stworzenia sytuacji zagrożenia w ruchu. Wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. można popełnić zarówno przez działanie, jak i zaniechanie. Zależy to od rodzaju znaku, sygnału lub polecenia. Jeżeli zawierają one zakaz jakiegoś zachowania, to wykroczenie można popełnić przez działanie, natomiast jeżeli zawierają nakaz określonego zachowania się, można je popełnić przez zaniechanie. Obowiązek stosowania się do poleceń i sygnałów dawanych przez osoby kierujące ruchem lub uprawnione do jego kontroli, sygnałów świetlnych oraz znaków drogowych został wprowadzony przez art. 5 prawa o ruchu drogowym. Uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani stosować się do nich, nawet wówczas, gdy z przepisów ustawy wynika inny sposób zachowania niż nakazany przez te osoby, sygnały świetlne lub znaki drogowe. Wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. może być popełnione zarówno umyślnie, w obu postaciach zamiaru, jak i nieumyślnie. Wykroczenie to ma charakter powszechny, może je popełnić każdy uczestnik ruchu drogowego. (za Komentarz do art. 92 kodeksu wykroczeń (Dz.U.07.109.756), [w:] M. Mozgawa (red.), M. Budyn-Kulik, P. Kozłowska-Kalisz, M. Kulik, Kodeks wykroczeń. Komentarz, LEX, 2007).

Swoim zachowaniem obwiniona M. S. (2) niewątpliwie wypełnił znamiona wykroczenia spenalizowanego w art. 92 § 1 k.w. . Obwiniona M. S. (2) w dniu 11.10.2016 roku o godzinie 11.30 w L. woj. (...) przy ul. (...) w pasie drogowym ul. (...) parkowała samochód m-ki T. o nr rej. (...) nie stosując się do obowiązującego tam znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się” tym samym popełnił wykroczenie spenalizowane w art. 92 § 1 k.w. Należy zauważyć iż wykroczenie opisane w art. 92 § 1 k.w. ma charakter formalny. Do jego znamion nie należy skutek w postaci spowodowania wypadku drogowego czy stworzenia sytuacji zagrożenia w ruchu. W powyższej sprawie Sąd na podstawie wskazanego wyżej materiału dowodowego ustalił bezspornie iż to obwiniona U. S. kierując pojazdem marki T. o nr rej. (...) nie zastosowała się do znaku B-36 „zakaz zatrzymywania się”. Fakt ten wynika wprost z wyjaśnień obwinionej U. S. (k. 54) w zakresie jakim Sąd dał im wiarę oraz dokumentów w postaci : notatki urzędowej (k. 1 i k. 3) , dokumentacji fotograficznej (k. 2) i informacji z bazy (...) (k. 5-6).

Z tych względów zarówno okoliczności sprawy , jak i wina obwinionej M. S. (2) co do popełnienia przez nią wykroczenia z art. 92 § 1 kw. opisanego w pkt. I wyroku nie budzą wątpliwości.

Wymierzając karę obwinionej M. S. (2) Sąd wziął pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jaki i łagodzące.

Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczność łagodzącą uwzględnił fakt iż obwiniona nie była dotychczas karana .

Natomiast jako okoliczność obciążającą Sąd wziął pod uwagę charakter działania obwinionej .

W powyższej sprawie Sąd wymierzył obwinionej M. S. (2) na podstawie art. 92 § 1 k.w. karę grzywny w wysokości 100 zł . W powyższej sprawie Sąd przyjął , iż kara grzywny w wymiarze 100 zł jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez obwinioną. Przy wymiarze grzywny Sąd wziął również pod uwagę sytuację majątkową obwinionej dlatego grzywna w tej wysokości spełniania zarówno cele zapobiegawcze i wychowawcze , jakie winny być osiągnięte w stosunku do obwinionej .

Na podstawie art. 618 § 1 pkt. 11 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.s.w. zasądza od Skarbu Państwa - Kasa Sądu Rejonowego w Legionowie na rzecz adwokata E. J. kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote osiemdziesiąt groszy) tytułem nie opłaconej przez obwinioną U. S. pomocy prawnej za obronę udzieloną z urzędu.

Na podstawie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. Sąd zwolnił obwinioną U. S. od obowiązku ponoszenia kosztów postępowania przejmując je na rachunek Skarbu Państwa biorąc pod uwagę jej dochodu .

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w wyroku.